

БЪЛГАРСКИ ХОРА И ТАНЦИ

Безъ да преувеличаваме, можемъ да кажемъ, че ние, българитѣ имаме едни отъ най-хубавитѣ народни хора и танци. Нашитѣ хора, нашата ржченица, нашитѣ прекрасни хора, играни по всички краища на България, сж толкова много, толкова хубави и толкова разнообразни, че събрани, както народнитѣ ни пѣсни и приказки, въ отдѣлни сборници, биха очудили народитѣ въ Европа и Америка.

Това никакъ да не се види чудно на малкитѣ читатели, защото единъ отъ голѣмитѣ руски поети — Константинъ Бальмонтъ — толкова харесва българскитѣ народни пѣсни, че почва да превежда нѣкои отъ тѣхъ и дохожда на гости въ България. „Защото, докоснешъ ли се до българския езикъ и българската носия, не можешъ да не ги обикнешъ“, пише той.

Докато въ пѣсенъта си българинътъ излива най-често мжкитѣ и страданията на душата си, въ хората и танцитѣ той дава воля и просторъ на родината си.

Затова пѣсенъта придружава почти всички скръбни случаи въ живота на народа: нещастия, злополуки, болестъ и смъртъ.

А игритѣ — въ най-веселитѣ и щастливи случаи: сватба, сборове, седѣнки и пр.

Цѣлиятъ нашъ народъ отъ най-малкия до нй-голѣмия, играе хубавитѣ ни, вити хора и скокливи ржченици, но пръвъ се сѣти да събере частъ отъ тѣхъ и да ги разнесе по села и градове учителътъ отъ орѣховската смѣсена гимназия Борисъ Цоневъ.